

Sygn. akt II UK 99/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku Z. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 czerwca 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 września 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca wniósł skargę od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 19 września 2012 r. Zarzucono naruszenie: art. 101 pkt 1 oraz art. 107 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, art. 2 w związku z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, art. 49 ust. 2 ustawy z 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, art. 49a ust. 2 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art. 328 § 2 k.p.c.

Wniesiono o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne „związane ze stosowaniem przepisów art. 101 pkt 1 oraz art. 107 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (w związku z art. 49 ust. 2 ustawy z 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz 49a ust.

2 ustawy z 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych przy uwzględnieniu konstytucyjnych zasad: niedziałania prawa wstecz - *lex retro non agit*, ochrony praw nabytych oraz zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, wyrażonych w art. 2 w związku z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, jak również zasady praworządności określonej w art. 7 Konstytucji RP, a mianowicie: - czy wejście w życie przepisów ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych wprowadzających do porządku prawnego pojęcie „renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy” zamiast wcześniej obowiązującej „renty inwalidzkiej wypadkowej” może stanowić samoistną przesłankę do odmowy wypłaty (odmowy „odwieszenia” wypłaty) świadczenia rentowego przyznanego na stałe prawomocną decyzją z 1969 r. (pod rządami ustawy z 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy), w sytuacji gdy renta była przyznana z uwagi na trwałe kalectwo, które od momentu przyznania renty trwa nadal w niezmienionej postaci (brak jest przesłanek do stwierdzenia, że uprawniony do renty „odzyskał” zdolność do pracy, skoro uzyskanie prawa do renty pod rządami przepisów obowiązujących w dacie wypadku było uzależnione od istnienia „inwalidztwa” a nie od „niezdolności do pracy”)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i

jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Rozstrzygnięcie istotnego zagadnienia prawnego nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie SN z 28 grudnia 2004 r., I UK 187/04, niepubl.). Ponadto ograniczenie się do pytania nie jest wystarczającym określeniem zagadnienia prawnego, jeżeli zostało przedstawione bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów, na tle których wynika (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451).

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny prawidłowo zastosował odpowiednio przepisu prawa i podkreślił, że na mocy art. 50 ustawy z 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ustawa, na którą wnioskodawca się powołuje, została uchylona, przy czym zachowane zostały prawa do świadczeń przyznanych na jej podstawie, a jedynie wysokość tych świadczeń była obliczana zgodnie z nowymi przepisami. Następnie ustawa z 1975 r. została uchylona przez ustawę z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (art. 61 pkt 1). Ustawa ta oraz inne obowiązujące przepisy nie zawierają już pojęcia „renty inwalidzkiej wypadkowej” i posługują się pojęciem „renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy”.

Dalej stwierdzono, że art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie. Przepis ten uzależnia prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy od istnienia niezdolności do pracy.

Wreszcie Sąd konkludując, podkreślił, że z zarzutów wnioskodawcy wynika, iż skoro świadczenie rentowe przyznano mu na stałe, gdyż wypadek przy pracy spowodował u niego trwałe kalectwo, to obecnie przysługuje mu prawo do wypłaty renty. Stanowisko wnioskodawcy jest nieprawidłowe. Prowadzi ono bowiem do

powstania skutków niemożliwych do zaakceptowania z punktu widzenia podstawowych zasad porządku prawnego. Nie ma bowiem żadnego powodu, aby osoba, która odzyskała zdolność do pracy nadal korzystała ze świadczeń z funduszu rentowego gromadzonego ze składek wszystkich ubezpieczonych na wypadek wystąpienia ryzyka niezdolności do pracy. Ponadto interpretacja wnioskodawcy pozostaje w sprzeczności z art. 101 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, który przewiduje ustanie prawa do świadczeń wraz z ustaniem któregokolwiek z warunków wymaganych do uzyskania tego prawa.

Z akt sprawy wynika, że odpowiedź na skargę złożono po terminie. Z tego względu orzeczono jak w sentencji.